

MUG

ZINE

#13

**Citroenbomen bloeien, cactussen smelten,
de hemelbrand zingt met volle overgave.
Nooit wordt hier meer goud gespind van
gras. Het is stof gedoemd tot nadenken,
achterblijvend saharazand dat verstuivertje
speelt met ons verstand. Hoe alles altijd
maar doorgaat, tot de roodgloeiende
avondrand een einde maakt aan alledaagse
schemeringen. Het schemert ja, in hoofd
en ziel. Tijd om de wereld uit te wringen.**

Geluk is een moeder en ik het kind
dat zich aan haar been vastklampt
ze zegt dat ze niet weggaat, heus
terugkomt, echt waar, maar haar ogen
zijn al op reis, de trein kan elk moment
vertrekken, ze heeft haar eigen privé couchette
met roodpluche gordijnen en deuren
die hermetisch dicht zullen klikken.

Elk station is een sterfbed
in de laatste minuten samen
weet niemand iets te zeggen,
straks zal haar gezicht wegglijden
achter een vettig raam, natuurlijk
waait het, wie heeft ooit op een windstil
perron staan wachten.

Geluk is een gemis, als het fluitje klinkt
stapt ze in, onze opluchting verbergen wij
voor elkaar, nu hoeft niets meer te lukken
ik neem de roltrap omlaag, op het plein
draaien lege bussen stationair.

- MARIE BRUMMELHUIS

Kind van de late avond

Wanneer je vaste land niet groter is dan een bank
Waarop je met twee kan kijken naar een wereld
Die zich iedere ochtend in de palm van een plein
Ontvouwt

Wanneer je daar 's avonds verlaten ligt
Omdat er iets in de huizen gaande is
Wat de mensen van de wereld
Weg houdt

Een gezin, kunstmatig licht, een zetel
Flitsende beelden, die even
Een onderkomen bieden aan alles
Wat in een mensenleven ontbreekt

Wanneer die leeggelopen wereld
Toch geborgenheid biedt omdat het dak
Uit sterren en wolken gevormd
Voorspelt dat morgen

De thuisloze man komt, zijn handen
Om je naakte voeten legt, zoals hij
Dat wel vaker op late zomeravonden doet

Om zijn verlangen alle vrijgekomen ruimte in te laten nemen

Wanneer jullie, daar. Twee vreemden
Mens voor elkaar mogen zijn
En het plein een veilige plek

- SHARI VAN GOETHEM

Inzicht

Vader had de hemeltrap gekozen,
een hond met zich meegenomen.

Bij vertrek bloeiden de irissen
in zijn ogen.

Wij voelden ons als overgeslagen treden,
stoffig en koud.

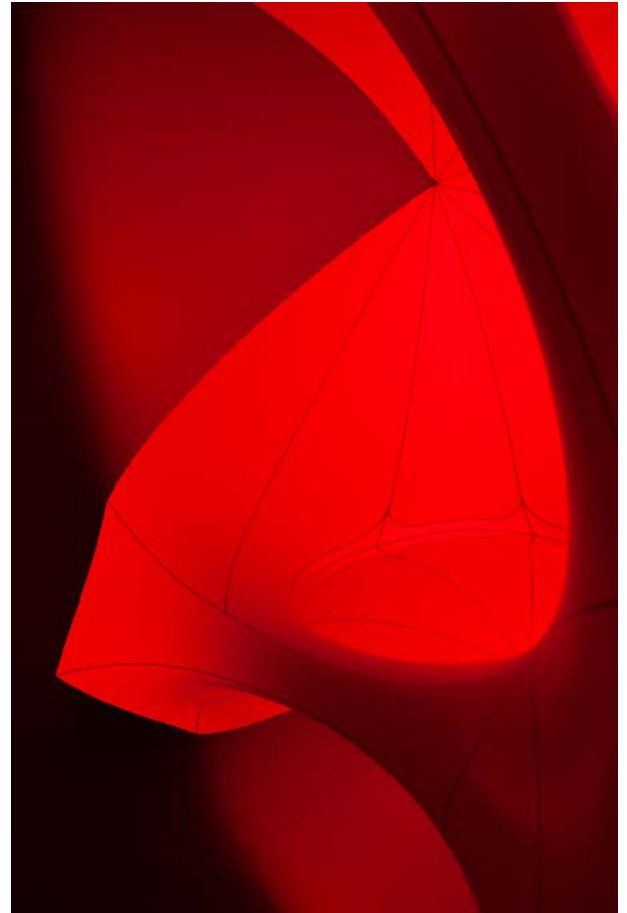
Wat moesten wij met albums
met te weinig bloedplaatjes?

De verpleegster tapte geen leugens af,
verhoogde de leuning van zijn bed.

“Dat we iets hadden om aan vast te klampen”,
zei ze en schoof ons weer samen

als waren wij één kind.

- JANA ARNS

Ruben Philipsen

tamara beek

vanuit de struiken
leek het er volstrekt niet op
dat de beek een tamara verschool.

toch zwom ze daar onder de bladeren,
je zag het aan de kleren op de dijk
de afdrukken in het slijk.

later veegde ze modder van haar zool,
ik zag de handdoek
langs haar tenen gaan.

heel traag veegde ze het schoon,
modder en water en gras, de beek
trok recht en werd weer gewoon

- WOUT WAANDERS

schoot

je wandelt door een wit vormenveld
wapperende wervelkolommen

een vertoont een bijzondere kromming
met je vingers volg je haar, verzint een lichaam

ze moet een vrouw zijn geweest
die kinderen heeft gedragen, niet alleen de hare

je ziet het aan de wijze waarop de wervels
liggen gestapeld, aan de minutieuze slijtage

aan de speelsheid waarmee ze schommelt
als de wind opsteekt

je stelt jezelf voor dat haar dartel bekken
onder de grond de aarde openbreekt, een warme

schoot biedt voor wat geen oog aan kan raken
zo graag wil je haar opgraven. je nestelen

maar zij heeft leven en liefde losgelaten
wroet zich elke dag dieper in het land

- SHARI VAN GOETHEM

Ruben Philipsen

toeverlaat

sinds er gebeurd is wat er gebeurd is
draag ik niet meer zo vaak die trui
van tasmanian devil achter een drumstel.

ze zegt soms: wat ben je stil. dan zeg ik,
helemaal niet waar, maar dat zeg ik
omdat ze wat van me horen wil.

ik ontdekte een heel klein vliegveld
op het vloerkleed dat we vorige week
nieuw hebben gekocht. nu is ons huisje

helemaal af, zegt ze. en ook: kom eens
normaal op de bank zitten, naast me,
niet zo languit op het tapijt,

ik moet je nog vertellen van marga
en wat john toen over haar zei,
dat is echt een leuk verhaal.

en ze zegt het leuke verhaal op,
ik zie de kleinste varianten van mij
gezamenlijk naar een gate vertrekken.

- WOUT WAANDERS

Oudste zus

Op paginawitte muren
schrijf ik hun script, plaats
'mezelf' tussen aanhalingstekens.

Zij halen de hoepels uit mijn rokken,
beklimmen de ladders van geleende kousen,
slieren van mijn glijbaanbenen.

Geen telraam berekent de dag
dat zij uit het kinderslot vallen,

elders brokken maken
dan in het stucwerk van mijn jeugd.

Ik wacht tot hun schouwspel afzwakt
om luidkeels in te vallen. Dan.

- JANA ARNS

Jongste zus

Geschiedenis
begon met sterren kijken

op een fiets zonder licht.
Je was de piste al ingereden.

In de echo van jouw vaart
trapte ik mezelf verloren.

In je ooghoek
stond stilte zijn straf uit,

als een stekje zus,
onwetend of ik zou kiemen

in dezelfde grond.

- JANA ARNS

Halfzus

Te lang in vruchtwater gewaad
herkende vader mij aan zijn rimpels.

Moeder leerde zich delen door
tweeënhalf kind en geen doopvont.

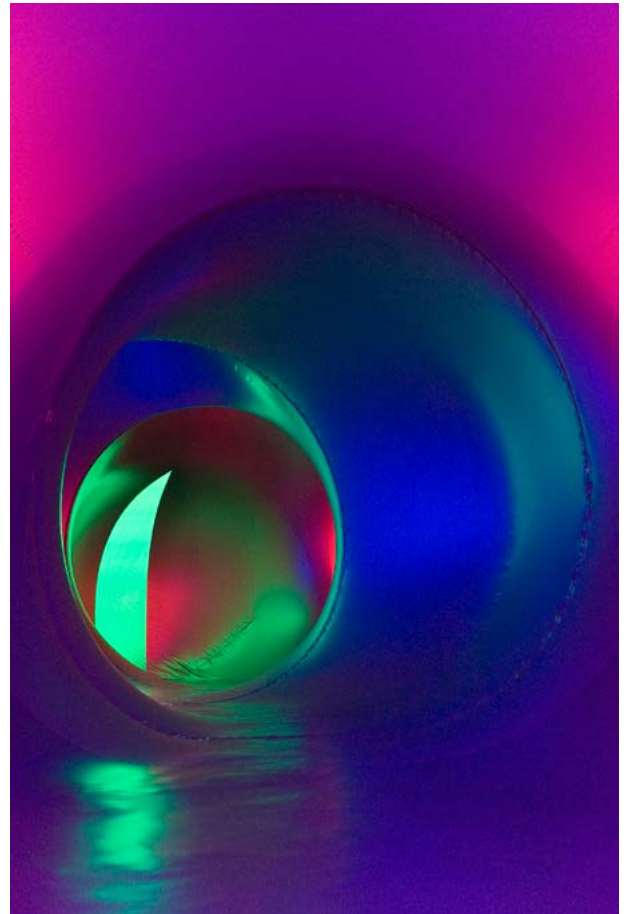
Ik bracht naweeën mee,
een urne voor de bloemen

die naast het verlosbed
de koppen lieten hangen

die ik later op zijn graf
strooide als potpourri

waarvan elke geur was onttrokken.

- JANA ARNS

Ruben Philipsen

zak noemen

je hebt me een zak genoemd,
precies toen ik mijn spullen pakte,
mijn laptop in de sleeve deed, mijn rugzak
dichtritste, zei je, je bent een zak.

als ik een zak ben, dan ben jij 384 pinten.

384 pinten = 96 achtelingen
96 achtelingen = 48 meukens.
48 meukens = 24 veertellen
24 veertellen = 12 halsters
12 halsters = 6 zakken.

- WOUT WAANDERS

Slaapliedje

Dit lied is de strop waarmee ik de keel
van mijn mooiste prinses langzaam
dichtknijp, haar hals knakt als de steel
van een achteloos geplukte bloem
voorzichtig stop ik haar kroonbladeren
in mijn botaniseertrommel

geef mij de speld die gevonden wil worden
dag en nacht zal ik nauwgezet pauwogen
opprikken, want wie vleugellam
gemaakt is, kan niet te pletter

ik tel de potten op mijn planken, luister
hoe het sterke water een stille zee wordt
waarin de garnalenvingers van mijn verzameling
embryo's mogen deinen, voor altijd

waterijsjes die in het vriesvak slapen
smelten niet, lekken niet, blijven
onberoerd, nooit wordt het roze
uit hun wangen weggezogen

dus Doornroosje wees niet bang
ik zal je niet wakker kussen, ik beloof je
nooit zult je verwelken, de koeling
heb ik op de hoogste stand
gezet, blijf bij me, slaap zacht

- MARIE BRUMMELHUIS

Ruben Philipsen

Lingerietherapie

Denk liever aan de kleur van je onderbroek
als je denkt aan het leger tumoren dat langzaam
maar zeker bezit neemt van jouw brein en de hordes
verstekelingen die zich zullen nestelen
in het ruim van jouw borsten, bekken, buik:
elk knobbeltje, elk bobbeltje dat je voelt
is slechts het topje van de grote ijsberg
die alleen maar groeit en nooit smelten zal.

Denk dus niet aan de brommer die nu inrijdt
op jouw brugklasdochter die met loodzware tas
en losse handen uit school kwam fietsen:
kijk, daar ligt ze: haar nieuwe zomerjurk wappert
bij elke windvlaag, haar slotjesbeugel glinstert in de zon
wat je ziet is een stomme film, de klap hoor je niet,
hoe ruikt bloed eigenlijk, hoe stroperig stroomt het?

Ook het gas dat je hebt aangelaten
de voordeur niet op slot, de versleten
autoremmen, het smeulende strijkijzer
dat alles straks in lichte laaie zet,
mag je vergeten.

Denk gewoon aan de kleur van je onderbroek,
roze met een kanten randje, dat is genoeg

- MARIE BRUMMELHUIS

